

THÁI THƯỢNG CẢM ỨNG THIÊN

TẬP 101

Các vị đồng học, xin chào mọi người. Tối nay là đêm giao thừa Tết âm lịch của chúng ta, chúng tôi có duyên cùng hội tụ với mọi người tại đạo tràng Úc Châu, đây cũng là một nhân duyên hiếm có. Năm nay là năm Thiên Hi theo dương lịch, đúng như cái tên là 1.000 năm mới gặp được một lần. Chúng ta có thể sinh ra trong thời đại này, đây là nhân duyên tụ hội vô cùng hiếm có khó gặp. Người xưa thường nói “trăm ngàn muôn kiếp khó tìm cầu”, câu nói này hàm nghĩa rất sâu.

Hiện tại trước mắt chúng ta gặp hai sự việc lớn. Một là ở trong đời loạn thế này, ác trược đến cùng cực, trong Kinh Phật thường nói “ngũ trược ác thế”, chúng ta ngày nay gặp phải là ác trược đến cùng cực, đây là tai nạn, chúng ta đã bất hạnh gặp phải. Một nhân duyên hiếm có khác là Phật pháp, đặc biệt là Phật pháp Tịnh Tông, không chỉ là thế Tôn đã nói với chúng ta, mà cũng có thể nói là hết thầy chư Phật Như Lai đồng thanh tuyên cáo với chúng ta, thời kỳ mạt pháp thì Tịnh Độ thành tựu. Chúng ta ở trong thời đại này có được thân người, gặp được Phật pháp, và cũng gặp được Pháp môn Tịnh Tông hiếm có khó gặp này, thông qua những năm tháng học tập của chúng ta, chúng ta càng có thêm lòng tin sâu sắc đối với Pháp môn này, đây là một thời vận đáng vui mừng. Hai loại thời vận này gộp lại thành một cũng là một việc rất hiếm có. Khi đại tai nạn hiện tiền thì chúng ta phải làm thế nào để có thể tự độ? Làm thế nào để có thể giúp đỡ người khác? Đây chính là đại sự nhân duyên mà trong nhà Phật thường hay nói, là không nằm ngoài việc này. Tự độ thì nhất định phải cầu sanh Tịnh Độ, còn độ tha thì nhất định phải khuyến bảo chúng sanh.

Phật Bồ-tát từ bi đến cùng cực, chúng ta có thể thể hội được thì không ai mà không cảm kích từ tận đáy lòng. Trong kinh luận, Phật đã đem đạo lý về sự thành tựu thù thắng của việc vãng sanh trong Tịnh Tông nói rõ với chúng ta rồi, phương pháp vãng sanh chúng ta cũng đã học rồi. Việc quan trọng nhất trước mắt là làm thế nào để tạo

ra được sự chuyển biến 180 độ, chuyển ác thành thiện, chuyển phàm thành Thánh, chuyển mê thành ngộ. Chúng ta không những được sanh Tịnh Độ, mà còn có thể sanh lên phẩm vị cao ở Tịnh Độ. Nhân duyên này vô cùng hiếm có, không những trong kinh Phật đã nói với chúng ta, mà Tổ sư Đại đức cũng khổ tâm tốn sức khuyên bảo chúng ta rồi. Hơn nữa trước mắt chúng ta cũng đã nhìn thấy rất nhiều người niệm Phật vãng sanh.

Trong nhà Phật thường nói “tam chuyển pháp luân”. Khai thị của Thế Tôn chính là chỉ ra cho chúng ta một con đường sáng suốt để lìa sinh tử xuất Tam Giới. Tổ sư Đại đức khuyên bảo chúng ta, chúng ta đã chính mắt nhìn thấy những người niệm Phật vãng sanh, họ đã thị hiện vì chúng ta làm ra sự chứng minh, khiến chúng ta đoạn nghi sanh tín đối với việc tu học Tịnh Tông, thiết lập lòng tin trong một đời này nhất định có thể có được thành tựu vô cùng thù thắng.

Vào khoảng tháng Tư năm ngoái, ở vùng Đông Bắc đã xảy ra một sự việc vô cùng hi hữu. Ở Trường Xuân có một ngôi tự viện, Trụ trì là một tỳ-kheo ni, đã được Sơn thần của Bắc Triều Tiên đến mời đi lãnh chúng niệm Phật. Nghe nói ở phía Bắc Triều Tiên có hơn 100 vị sơn thần đang ở đó để tu học Tịnh Tông, nên muốn mời một vị xuất gia đến dẫn chúng. Đại khái là đã tìm được vị Pháp sư này, nhưng những vị thần hộ pháp không để cho bà xuất cảnh, thế là bà không đi. Đây là tin tức được nói ra từ chính miệng của vị Sơn thần, họ nói ở trên trời không an toàn, dưới đất thì không thể ở, nghĩ tới nghĩ lui vẫn là thế giới Tây Phương Cực Lạc tốt nhất. Thế là họ phát tâm niệm Phật cầu sanh Tịnh Độ. Vị Pháp sư này liền hỏi Sơn Thần, vậy các vị đã làm sơn thần bao lâu rồi? Vị sơn thần nói với bà, chúng tôi đã làm sơn thần hơn 3.000 năm rồi. Pháp sư nói hơn 3.000 năm à? Vậy là từ thời Thích-ca Mâu-ni Phật còn tại thế, tại sao lúc đó ông không theo học? Vị Sơn Thần này nói lúc đó chúng tôi không tin, hiện nay mới giác ngộ. Đây là người thật việc thật làm sự chứng minh cho chúng ta xem. Có rất nhiều quý thần đều đang yêu cầu được nghe kinh, niệm Phật, học Phật, chúng ta nếu như không chịu chân thật mà làm thì ngay cả quý thần chúng ta cũng không bằng. Cho nên sống trong thế

giới ngày nay thì việc đại sự hàng đầu chính là niệm Phật cầu vãng sanh, nhất định phải đem việc lớn này làm thành sự việc hàng đầu ở trong đời này của chúng ta. Tất cả những việc còn lại đều là việc nhỏ, đều là nhỏ bé không đáng kể. Vậy phải niệm như thế nào mới chân thực nắm chắc phần vãng sanh? Kinh Vô Lượng Thọ đã dạy chúng ta một phương pháp chỉ có tám chữ, “*Phát Bồ-đề tâm, nhất hướng chuyên niệm*”. Thế nào là Tâm Bồ-đề? Bồ-đề tâm là tâm chân thật giác ngộ, chân thật giác ngộ thì bạn đối với thế gian này nhất định là không có một tơ hào lưu luyến, bạn mới được gọi là giác ngộ. Nếu vẫn còn một chút gì đó lưu luyến thế giới này thì bạn chưa giác ngộ rồi. Nói cách khác, người chân thật giác ngộ thì thân tâm thế giới hết thảy đều buông xuống, đây là giác ngộ. Nếu có một sự việc gì đó vẫn chưa buông được thì bạn vẫn chưa giác ngộ, có thể chỉ vì một sự việc này mà kéo bạn quay trở lại, tiếp tục không ngừng lặn ngụp trong luân hồi. Cái gì cũng đều phải buông xuống, buông xuống không có nghĩa là mọi việc đều không làm, không quản đến nữa, vậy thì bạn sai rồi. Bạn là người học Phật tại gia thì phải đem duyên của cái nhà này buông xuống. Đây không phải là bảo bạn xuất gia, không phải ý như vậy. Bạn vẫn phải chăm lo gia đình, những việc trong gia đình thì càng phải chăm chỉ làm, càng phải có trách nhiệm hơn. Vậy buông xuống như thế nào? Là buông xuống ở trong tâm, không phải là buông xuống ở trên sự, sự không chướng ngại. Đại sư Thanh Lương ở trong Kinh Hoa Nghiêm đã nói với chúng ta, “*Lý sự vô ngại, sự sự vô ngại*”, chướng ngại là ở đâu? Chướng ngại là ở trong ý niệm của bạn. Cho nên trong Kinh đã dạy chúng ta “*nhất hướng chuyên niệm*”, trong tâm chúng ta tất cả mọi lúc, mọi nơi chỉ có A Di Đà Phật, chỉ có thế giới Tây Phương Cực Lạc, vậy thì đúng rồi. Thế giới Ta-bà này không nên bạn tâm với nó nữa, không nên để nó ở trong tâm, vậy thì đúng. Buông bỏ ở trên tâm thì gọi là “*nhất hướng chuyên niệm*”, sắc thân của chúng ta vẫn là ở tại thế gian này, vẫn chung sống với đại chúng trong xã hội.

Chúng ta phải biết tùy duyên chứ không phan duyên. Bồ-tát Phổ Hiền dạy chúng ta “*hằng thuận chúng sanh*”, đây chính là nói

“*Phật Pháp tại thế gian, bất hoại thế gian Pháp*”. Đối với thế gian pháp chúng ta càng phải cố gắng càng nỗ lực giúp đỡ xã hội đại chúng, làm càng tốt hơn, làm tấm gương tốt cho xã hội đại chúng. Chúng ta trong hết thảy công việc nếu nỗ lực vì chính mình, vì gia đình mình thì đây là mê. Sau khi đã ngộ rồi, công việc của chúng ta sẽ càng chăm chỉ nỗ lực hơn, vì xã hội, vì chúng sanh, vì thực hành giáo huấn của Phật-đà. Đây gọi là hành Bồ-tát đạo, không phải vì chính mình.

Sự khác biệt giữa Bồ-tát và phàm phu là phàm phu niệm niệm đều có chính mình còn Bồ-tát thì niệm niệm đều không có chính mình. Bình thường chúng ta nói buông xả, trong Kinh Kim Cang nói “*lià hết thảy tướng*”, lià tướng chính là buông xả, buông xả điều gì vậy? “*Ngã tướng, nhân tướng, chúng sanh tướng, thọ giả tướng*”, buông xả là không để những sự việc này ở trong tâm, tuyệt đối không phải nói không có ngã, không có nhân, không có chúng sanh, không có thọ giả, không phải vậy, mà những hiện tướng này đều tồn tại, xác thực là có ngã tướng, nhân tướng, chúng sanh tướng, thọ giả tướng. Phật dạy chúng ta lià tướng, chính là lià cái tướng phan duyên ở trong tâm chúng ta. Việc này phải làm cho rõ ràng, không phải nói bốn cái tướng này, bốn tướng này làm sao mà lià được chứ? Là lià cái tướng phan duyên, ở trong tâm thì không nên chấp tướng, trên sự thì không có trở ngại, tạo thành chướng ngại [là do] ở trong tâm có chấp trước, không liên quan gì đến sự. Đạo lý này phải nên hiểu, nhất định không được hiểu lầm, không được nói là học Phật rồi thì nhà cửa tôi đều không cần nữa, công việc cũng không cần nữa, vậy thì bạn đã hoàn toàn sai rồi.

Phật Pháp ở tại thế gian này chân thật là lợi ích cho chính mình, lợi ích cho hết thảy chúng sanh, thành tựu vô lượng vô biên công đức. Cho nên nói “*tùy hỷ công đức*”, phải biết tùy hỷ, tùy hỷ chính là tùy duyên. Tùy duyên là nếu gặp được thì chúng ta làm, không gặp được thì không nên cưỡng cầu, không gặp được mà tự mình cứ suy nghĩ làm thế nào để làm được thì đây là phan duyên. Gặp được thì làm, không gặp được thì không làm, tâm của bạn vĩnh viễn là thanh tịnh, vĩnh viễn là bình đẳng. Thanh tịnh bình đẳng chính là chân tâm, thanh

tịnh bình đẳng giác chính là A Di Đà Phật, thanh tịnh bình đẳng thì tương ứng với tâm Phật. Chân thật như đã nói “*một niệm tương ứng một niệm Phật, niệm niệm tương ứng niệm niệm Phật*”, tương ứng như thế nào vậy? Một ngày từ sớm đến tối, trong tâm chỉ có A Di Đà Phật, chỉ có thế giới Cực Lạc, không có gì khác. Thế giới Cực Lạc là gì? Những lý luận phương pháp cảnh giới mà Kinh Vô Lượng Thọ đã nói chính là thế giới Cực Lạc. Cho nên vì sao phải đọc thuộc kinh? Vì đọc thuộc nên thường xuyên có thể nhớ đến cảnh giới của Phật. Đại Thế Chí Bồ-tát đã dạy chúng ta: “*nhớ Phật niệm Phật hiện tiền tương lai nhất định thấy Phật*”. Nếu trong tâm chúng ta không nghĩ tưởng đến cảnh giới Phật thì sẽ nghĩ tưởng lung tung, nghĩ tưởng lung tung là tạo nghiệp luân hồi, nghĩ tưởng đến thế giới Tây Phương Cực Lạc y chánh trang nghiêm, đó là tu tịnh nghiệp, quả báo nhất định không như nhau. Cho nên thế pháp thì phải tùy duyên, ở trong tâm thì niệm niệm không quên Tây Phương Tịnh Độ. Vậy có người sẽ hỏi, chúng ta phải tu bao nhiêu lâu mới có thể thành công? Vấn đề này là tùy thuộc vào căn tánh không như nhau của mỗi người. Trong Kinh A Di Đà nói người lợi căn thì “*hoặc một ngày, đến hai ngày, cho đến bảy ngày thì thành tựu*”, đó là người lợi căn. Còn người độn căn ba năm, năm năm mới thành tựu thì rất nhiều, nhiều không kể xiết. Do đây có thể thấy, không cần phải thời gian thật dài, mà cần là “*nhất tâm chuyên niệm*”, cần là việc này, đây là mấu chốt của việc cầu sanh Tịnh Độ trong đời này của chúng ta. Chúng ta phải hiểu rõ, nhất định phải nắm chắc lấy duyên phần này không chỉ là nghìn năm có một, mà so với cái Thiên Hi niên một ngàn năm có một lần này còn khó gặp hơn nhiều. Cư sĩ Bành Tế Thanh đã từng nói: “*Vô lượng kiếp đến nay hiếm có khó gặp*”, chúng ta lại có thể gặp được rồi, đây là việc đáng mừng. Dịp năm mới mọi người gặp mặt đều cùng chúc tụng lẫn nhau, chúng ta chúc mừng nhau về sự việc này. Cho dù thế gian này là ngũ trược ác thế, chúng ta cũng không vì ác trược mà bị ô nhiễm, cũng không vì ác duyên mà dao động, hết thấy mọi lúc mọi nơi đều chăm chú giữ lấy câu A Di Đà Phật, một bộ kinh, một danh hiệu là đủ rồi. Nếu mọi người chê Kinh Vô Lượng Thọ quá dài, vậy Kinh Di Đà

cũng rất tốt. Hai bộ kinh này chỉ cần nắm lấy một, thời thời khắc khắc không rời khỏi, không lúc nào quên, hy vọng rằng trong năm nay mỗi một vị đồng tu chúng ta đều có thành tựu viên mãn. Trong Kinh Di Đà đã nói với chúng ta “*nhất tâm bất loạn*”, “*tâm bất điên đảo*”, mọi người cùng nỗ lực trong năm nay có thể đạt được mục tiêu này, đây chính là lời chúc mừng chân thật nhất.

Chư vị đồng học, ngày nay hiện trạng của xã hội trước mắt, các nhân sĩ trí thức trong và ngoài nước, những người chân thực có học vấn có đức hạnh đều khẳng định Phật Pháp Đại Thừa và học thuyết Không Mạnh có thể giải quyết rất nhiều vấn đề phân tranh của thế gian này. Cách nhìn và cách nói này đích thực là rất có tầm mắt. Nguồn gốc động loạn của xã hội, trong Phật pháp gọi là ngu si, cái gốc là ngu si. Ngu si cũng chính là vô minh, không rõ ràng, không thấu suốt đối với đạo lý của vũ trụ nhân sinh, thế là sinh ra những quan niệm sai lầm, những tư tưởng sai lầm, nên mới có những hành vi sai lầm. Bởi vì tâm hạnh sai lầm, nên mới dẫn đến thiên tai nhân họa, đến đời hiện tại này của chúng ta thì ác trược của tâm hạnh như ở trong Kinh Phật thường nói “*ngũ trược ác thế*”, có thể nói là ác trược đến cùng cực rồi. Từ hiện tượng nào mà thấy được vậy? Hiện tại thì quá phổ biến, mỗi một người bất luận là nam nữ già trẻ, các ngành các nghề, khởi tâm động niệm đều là tự tư tự lợi, đây chính là ác trược đến cùng cực. Vì lợi ích của chính mình, đương nhiên họ sẽ làm ra rất nhiều những việc gọi là tổn người lợi mình. Những lời này trong lúc giảng dạy chúng tôi đã nói qua rất nhiều. Nếu là tổn người thì nhất định không thể lợi mình, lợi mình chỉ là nhất thời, là ngắn tạm mà thôi, họa hại thì vô cùng. Tổn người ở trong Phật pháp nói đây là phạm giới trộm cắp. Bất luận bạn dùng phương pháp gì, thủ đoạn gì để trở ngại lợi ích của người khác, tăng trưởng lợi ích của chính mình thì cái tâm này là “*tâm trộm cắp*”, hành vi này là hành vi trộm cắp. Phật Pháp luận về nhân quả, nhân quả thông ba đời, tài vật mà bạn

trộm của người thì nhất định phải hoàn trả. Nếu tài vật bạn trộm nhiều, chủ nợ nhiều thì đòi đòi kiếp kiếp trả không hết, cho nên lợi ích chỉ là tạm thời, ngắn ngủi mà thôi, họa hoạn về sau là vô cùng. Chúng ta phải biết, phải hiểu, tâm tham, tâm trộm, tâm dâm, tâm ngu si, đây là nguồn gốc của hết thảy nghiệp tội, là nguồn gốc của tai nạn. Chúng ta không học Phật thì không hiểu rõ đạo lý này. Sau khi học Phật thường nghe giáo huấn của Phật, đọc tụng kinh luận thì những lý luận chân tướng sự thật này sẽ dần dần hiểu rõ, hiểu rõ rồi thì sẽ tạo ra được sự chuyển biến trong việc hành trì cuộc sống của chính mình. Như thế nào mới là chân thật lợi ích chính mình vậy? Lợi người mới chân thật là lợi ích chính mình. Thánh Hiền thế xuất thế gian, chư Phật Bồ-tát, không ai mà không xả mình vì người, bất luận trước mắt chúng ta trải qua đời sống như thế nào đi nữa, dù theo đuổi một ngành nghề nào đi nữa, đều là vì xã hội đại chúng mà phục vụ. Vì xã hội phục vụ chính là bố thí ba-la-mật ở trong Bồ-tát hạnh. Cho nên bố thí không phải là nghĩa hẹp, chúng ta ở trong tự viện am đường quyên góp một ít tiền, liền gọi đó là bố thí cúng dường, vậy thì ý nghĩa của nó quá nhỏ hẹp. Nghĩa của nó rất rộng, sâu rộng vô cùng, chúng ta khởi tâm động niệm, tất cả mọi hành động đều là vì xã hội, vì chúng sanh, vì lợi ích của toàn thể. Ngày nay cái “toàn thể” này trước mắt của chúng ta chỉ ít cũng phải là toàn thể giới, vì con người của toàn thể thế giới này mà công hiến, tận tâm tận lực phục vụ. Trong Phật Pháp Đại Thừa thì gọi là bố thí ba-la-mật, chúng ta mới chân thật đạt được, chân thật thực hiện được. Bố thí tài được tài phú, bố thí pháp được thông minh trí huệ, bố thí vô úy được khỏe mạnh sống lâu, đều có nhân quả của nó, nhân quả thông ba đời. Thế nên nhất định không được nghĩ đến lợi ích của bản thân mình, lợi ích của gia đình mình, lợi ích của đoàn thể nhỏ của mình, việc này trong Phật pháp gọi là vô minh, đây là ngu si, sai lầm. Cho dù bạn có thể đạt được lợi ích thì lợi ích này là do đời trước bạn đã tu được.

Trong kinh Phật đã nói rất rõ ràng: “*Muốn biết nhân đời trước xem quả hưởng đời này*”. Sự hưởng thụ của ta đời này là do đời trước tu được mà có. “*Muốn biết quả tương lai xem nhân gieo hiện tại*”, đời

sau ta có quả báo như thế nào, những việc chúng ta làm trong đời này chính là quả báo của đời sau. Ý nghĩa của hai câu nói này rất sâu, chúng ta nghe rồi phải nên giác ngộ. Thời gian của cuộc đời này rất ngắn, thân người ở trong lục đạo rất ngắn tạm. “*Thân người có được mà dễ mất*”, được thân người lại được nghe Phật pháp, đây là nhân duyên vô cùng thù thắng. Được nghe Phật pháp lại chân thật hiểu được Phật pháp, hãy tranh thủ mấy mươi năm nóng lạnh ngắn ngủi này mà chăm chỉ học tập, sám hối nghiệp chướng từ vô thủy kiếp đến nay, khai mở ra con đường tương lai quang minh vô lượng. Nếu không thì Phật pháp đối với chúng ta đâu có ích gì.

Làm thế nào để tiêu trừ nghiệp chướng trong vô lượng kiếp? Buông bỏ tự tư tự lợi, buông bỏ danh văn lợi dưỡng, buông bỏ tham niệm ngũ dục lục trần thì nghiệp chướng sẽ tiêu trừ. Làm thế nào để tạo ra tiền đồ tương lai vô lượng quang minh? Tận tâm tận lực vì hết thảy chúng sanh mà phục vụ, phục vụ ở đây chính là bố thí cúng dường. Bố thí cúng dường là cùng một sự việc, cúng dường là dùng tâm chân thành nhất, cung kính nhất để tu bố thí, vậy thì bố thí liền biến thành cúng dường. Ba loại bố thí đều đầy đủ ở bên trong, cho nên quả báo là viên mãn. Chân thật thấu triệt nghĩa lý mà Phật đã nói, người lãnh ngộ được không nhiều. Cho dù xuất gia, nhưng nếu vẫn vì sự hưởng thụ của chính mình, vẫn vì cái đạo tràng nhỏ của chính mình, không thể dung nạp người khác, loại quan niệm như vậy, loại hành trì như vậy không thể vãng sanh. Không những không thể vãng sanh, mà ngay cả phước báo nhân thiên đời sau của bạn cũng không thể hưởng được. Sẽ đi đến đâu? Đi vào tam đồ (ba đường ác). Cho nên cổ Đức thường nói “trước cửa địa ngục tăng đạo nhiều”, đạo lý là ở chỗ này. Tâm hạnh của họ cùng với giáo huấn của Phật hoàn toàn trái ngược nhau. Học Phật không có gì khác, trí huệ của chúng ta chưa khai, chưa minh tâm kiến tánh, ở trong giai đoạn này người chân thật học Phật hãy buông bỏ thành kiến của chính mình. Cách nghĩ, cách nhìn, cách nói, cách làm của chúng ta đều sai, phải thuận theo giáo huấn của Phật, đây là người chân thật học Phật. Đến khi trí huệ của chúng ta khai mở, minh tâm kiến tánh rồi, tư tưởng kiến giải của chúng ta, hết thảy tạo

tác của chúng ta là từ trong tự tánh mà lưu xuất, nó không khác gì với chư Phật Như Lai, đây là hai giai đoạn. Giai đoạn đầu thì nhất định phải thuận theo giáo huấn của Phật. Bạn ở trong mười pháp giới, bạn vẫn chưa ra khỏi mười Pháp giới. Siêu vượt mười pháp giới, trụ vào Nhất chân pháp giới, đó là minh tâm kiến tánh. Trong Kinh Hoa Nghiêm nói đó là Pháp Thân Đại sĩ, tư tưởng, kiến giải, hành vi của bạn tự nhiên sẽ tương ứng với chư Phật. Có câu nói “người cùng một lòng, lòng cùng một ý”, bạn và Phật có cùng một tâm cùng một nguyện, vậy thì làm gì có đạo lý không tương ứng? Học Phật không có gì khác, chính là làm ra một sự chuyển biến từ ngay những chỗ này, làm cuộc chuyển biến lớn 180 độ, chuyển tự tư lợi thành đại công vô tư, chuyển sự tham muốn hưởng thụ cá nhân thành tạo phước cho hết thảy chúng sanh.

Hai hôm nay chúng tôi từ Singapore có mang đến một cuộn băng ghi hình, một số đồng tu đã xem qua rồi. Singapore có một vị là Cư sĩ Hứa Triết, bà năm nay đã 101 tuổi. Năm xưa bà là tín đồ Thiên Chúa giáo, là nữ tu của Thiên Chúa giáo, cả đời không kết hôn, cả một đời phụng hiến cho xã hội. Các vị cũng đã nhìn thấy rồi, 101 tuổi mà sức khỏe, tình trạng thể lực của bà giống như người 30- 40 tuổi vậy, nguyên nhân là gì? Bà không có chính mình, từ xưa đến nay chưa hề suy nghĩ cho chính mình. Trong Kinh Kim Cang nói: “*Vô ngã tướng, vô nhân tướng, vô chúng sanh tướng, vô thọ giả tướng*”, bà đã làm được rồi, bà là Bồ-tát. Cả đời bà học nghề hộ lý, phục vụ cho người già, phục vụ cho người bệnh, bà đã lập ra mười mấy viện dưỡng lão. Bạn hãy nghe bà nói, cả đời bà chưa từng tức giận bao giờ, cả đời chưa từng oán hận một người nào, đây không phải là việc mà người thông thường có thể làm được, nhưng bà làm được rồi. Tôi đi thăm bà, đời sống của bà vô cùng đơn giản, người tôn trọng bà rất nhiều, người kính ngưỡng bà rất nhiều, người cúng dường bà cũng rất nhiều. Thế nhưng, bà tự mình vẫn là mỗi ngày ăn một bữa mà thôi, cả đời bà ăn chay, hơn nữa bà ăn toàn là rau cải còn sống. Vì sao bà không nấu lên một chút vậy? Bà nói phiền phức lắm, uổng phí rất nhiều thời gian, nên bà luôn ăn rau còn sống. Tất cả những loại gia vị bà đều không

cần, dầu, muối, tương, dấm bà đều đoan tuyệt hết. Cuộc sống của bà trở về với tự nhiên, niệm niệm chỉ vì chúng sanh phục vụ, làm thế nào để giúp đỡ người khổ nạn, người bần cùng, người tàn tật trên thế gian này. Người khác cúng dường bà, cúng dường tiền cho bà, tặng cho bà gạo, dầu, những thứ như vậy bà ngày ngày đều đem ra ngoài tặng, những người nào có cuộc sống nghèo khổ, bà đều đem đến tặng. Bà đã 101 tuổi mà mỗi ngày còn vác gạo đi khắp nơi để cứu tế người khác. Bà nói người khác tặng tiền cho bà, không phải là cho bà dùng riêng, mà họ tin tưởng bà, bà thay họ làm việc tốt. Quần áo, y phục mặc trên người bà đều là nhặt từ trong thùng rác, người ta vứt bỏ bà nhặt về giặt sạch rồi mặc. Cư sĩ Lý Mộc Nguyên đã hỏi bà, vì sao bà không mua một chiếc áo mới cho mình? Bà nói trên thế giới này vẫn còn rất nhiều người không có quần áo để mặc, không có cơm để ăn, nếu tôi mặc áo mới thì trong lòng tôi sẽ cảm thấy khó chịu, cảm thấy có lỗi với họ. Đây là Bồ-tát! Cho nên chúng ta ngày nay bất luận là thân phận gì, bất luận từ ngành nghề nào đều phải thực hành tâm Bồ-đề, thực hành Bồ-tát đạo. Vì đại chúng xã hội làm ra tấm gương tốt, làm ra mẫu mực tốt cho người thế gian, đây mới là chân thật học Phật, thật sự mới có thể cứu vãn xã hội. Bệnh của xã hội này quá nặng, phải từ bản thân của chúng ta mà bắt đầu, hy vọng có thể khởi lên một sự dẫn đầu, khiến cho xã hội đại chúng có thể bình tâm mà phản tỉnh, tìm kiếm lợi ích lâu xa vĩnh hằng.

Khi tôi giảng kinh có nhắc đến bà Hứa Triết, bà chân thật là một người phú quý mà trong Phật pháp nói đến. Bà cái gì cũng không có? Vậy sao lại nói là phú quý? Bà không có tài phú, không có địa vị, cũng không có quyền thế, nhưng bà chân thật là người phú quý. Nếu đời sống vật chất không thiếu thì gọi là “phú”, không cần phải có nhiều, không thiếu thì gọi là “phú”. Thế nào là “quý”? Được đại chúng trong xã hội tôn kính thì đây gọi là “quý” nhân. Bà không những là được người trong thời đại này của chúng ta tôn kính, mà câu chuyện của bà sẽ còn lưu truyền đến hậu thế, người đời sau mãi mãi sẽ còn tôn kính bà. Ngày nay trong xã hội này, địa vị của bạn dù có cao đến đâu, làm đến Quốc vương, làm Tổng thống, tài phú của bạn có tích

lũy đến ức vạn đi nữa, cũng chưa chắc được người đời sau tôn kính, chưa chắc được người đời sau cảm kích bạn, vậy bạn không sánh được với cư sĩ Hứa Triết. Bà đến 101 tuổi mới phát tâm quy y, nhưng tâm hạnh của bà đã là Bồ-tát viên mãn. Bà hỏi tôi là bà có đủ tư cách để làm đệ tử Phật hay không? Tôi nói bà là một đệ tử Phật chuẩn mực, bà phát tâm quy y nên tôi đã đem chứng thư quy y và Ngũ giới tặng cho bà, nghi thức đều không cần làm, vì bà đã viên mãn rồi. Cho nên nhất định là niệm niệm vì chúng sanh thì tiền đồ là một mảng quang minh. Niệm niệm vì xã hội, không nên vì chính mình, vì chính mình thì tiền đồ là một màu đen tối, vì xã hội, vì đại chúng, vì cả thế giới này thì tiền đồ là một màu xán lạn. Mê ngộ, cát hung, họa phước đều ở trong một niệm, một niệm chuyển trở lại, phá mê khai ngộ thì bạn chính là Phật Bồ-tát. Một niệm này không chuyển lại được thì bạn là phàm phu sanh tử, địa vị quyền thế, tài phú của bạn đều là giả, đều không phải là thật. Trong “Phổ Hiền Bồ-tát Hạnh nguyện phẩm” đã nói rất rõ ràng: “*Sanh không mang đến, chết không mang đi*”, sau khi chết thì “*tất cả đều không mang đi được, chỉ có mang theo nghiệp mà thôi*”, mỗi câu Phật nói đều là lời chân thật.

Hôm nay thời gian đã hết, chúng ta chỉ học đến đây thôi. A Di Đà Phật!